

בית משפט לענייני משפחה בראשון לציון

תמ"ש 19390-09
תמ"ש 19392-09

בפני כב' השופטת ד"ר ורדה בן שחר

1. ט. ק. ס
2. א. ל. ס. (קטינה) (פסול דין)

עו"ד ליהיא כהן דובינסקי

נגד

1. פ. ט.
עו"ד גאולה רובין

פסק דין סופי לעניין המזונות בתמ"ש 19390/09
פסק דין חלקי בעניין הרכוש בתמ"ש 19392-09

השתלשלות העניינים :

התובעת והנתבע נישאו זל"ז כדמו"י ביום 2002, והם הורים לקטינה א', ילידת 2006. הצדדים התגרשו זמ"ז ביום 2010.

בשנת 2003 רכשו הצדדים דירה בת ארבעה חדרים ברח' ..., הידועה כחלקה ... בגוש ... (להלן: "דירת המגורים") תמורת סך של \$128,000 (הסכם הרכישה צורף כנספח א' לכתב התביעה הרכושית).

לאחר שעלו נישואיהם על שרטון הגישה התובעת ביום 18.5.09 את שתי התביעות שבנדון: בתמ"ש 19392/09 עתרה התובעת לפירוק שיתוף בדירת המגורים; בתמ"ש 19390/09 עתרה התובעת לפסיקת מזונותיה ומזונות.

כתבי התביעה תוקנו, ניתנה החלטה בעניין המזונות הזמניים.

ביום 27.10.09 נמכרה דירת המגורים ותמורתה חולקה בין הצדדים (ר' לעניין דברי ב"כ הנתבע בדיון מיום 14.3.11, עמ' 22 לפרוטוקול, שורות 11-12).

אשר לתביעה הרכושית בדיון שהתקיים ביום 27.2.13 הועלתה טענה המתייחסת למוניטין שצבר לכאורה הנתבע ובהסכמת הצדדים מונה אקטואר כמומחה מטעם

בית המשפט לשום את זכויות הצדדים ולאזן אותם ממועד הנישואין ועד מועד הקרע.

האקטואר שמונה הודיע ביום 11.3.13 שאיננו יכול לקחת על עצמו התפקיד ולמעשה לא מונה אחר תחתיו. הצדדים לא חזרו על הבקשה עובר להחלטה לעניין הגשת הסיכומים.

מועד הקרע:

איש מהצדדים לא התייחס לסוגיה זו בסיכומיו.

בדיון מיום 27.2.13 טען ב"כ הנתבע כי: "הם לא חיו ביחד מאוקטובר 2009. נבקש שמועד הקרע יהיה באוקטובר 2009" (עמ' 38 לפרוטוקול הדיון, שורות 2-1).

היות והצדדים אינם חולקים על כך כי החל מחודש אוקטובר הם אינם מתגוררים יחדיו והתובעת טענה כי הפרידה הייתה בסוף חודש אוקטובר, לאחר שהנתבע משך סך של 27,000 ₪ "הצדדים סגרו את חיובי חשבון הבנק לשתי חתימות, כך שחשבון הבנק לא שימש עוד את הצדדים" (סעיף 38 לסיכומי התובעת בתביעות המזונות והרכוש, וכן ר' לעניין זה עדות התובעת בעמ' 37 לפרוטוקול הדיון מיום 13.7.08, שורות 3-1) הרי שאני קובעת שמועד הקרע הוא ביום 31.10.09.

התביעה הרכושית:

דירת המגורים:

לטענת התובעת, המקורות למימון רכישת הדירה היו: סך של \$45,000, שהיה אז שווה ערך לסך של 190,929 ₪, מהוריה, סך של כ-\$12,000 ממתנות חתונה, סך של כ-\$12,000 מהורי הנתבע, סך של כ-\$5,000 מכספים ששניהם חסכו בשנתיים הראשונות לנישואין, משכנתא בסך \$63,000.

להוכחת טענתה צירפה התובעת דף חשבון המעיד על העברת שיק בנקאי על סך 106,582.80 ₪ ביום 8.8.03 מחשבון הוריה, לפקודת, הבעלים של דירת המגורים וכן צירפה העתק השק הבנקאי. כמו כן צירפה דף חשבון מחשבון הוריה המלמד כי ביום 1.8.03 נמשכה מחשבונם המחאה בסך של 84,360 ₪ ואישור על הפקדתה עוד באותו יום לחשבון הצדדים (נספח ב' לתצהיר עדותה הראשית).

לטענתה, יש לדחות טענת הנתבע על כך שהוריו העניקו להם מאות אלפי שקלים במהלך שנות הנישואין שכן טענות אלה לא הוכחו.

לדבריה, על אף שמרבית המימון נעשה מכיסה הדירה נרשמה ע"ש שני הצדדים בחלקים שווים. אומנם הפסיקה קובעת כי משמעות הרישום בחלקים שווים הינה הענקת הכספים שמומנו ביתר כמתנה לבן הזוג השני אולם הפסיקה מכירה בכך שבנסיבות מסוימות למתנה בין בני זוג נלווה תנאי מכללא של חיי נישואין תקינים ואם תנאי זה אינו מתקיים אזי המתנה מוחזרת למעניק.

כמו כן הכירה לדבריה הפסיקה במקרים בהם רשאי בן זוג לקבל בחזרה את חלקו על בסיס טענת "טעות" כמובנה בסעיף 14 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973 (להלן: "חוק החוזים"), שכן כאשר הסכים בן הזוג ליתן חלק כה משמעותי מרכושו לצד השני, ללא תמורה סבר בטעות כי תמורתו תהא בחיי נישואין טובים.

חייהם המשותפים בדירת המגורים נמשכו חמש שנים בלבד והיו רצופי אלימות והתעללות מצד הנתבע כלפיה. התובעת ואמה חוו אלימות פיזית קשה מצדו הנתבע כלפיהן בגינה הוגשו כנגדו שני כתבי אישום פליליים, ובאחד מהם אף הורשע.

ברי כי לו הייתה התובעת יודעת מה היה צפוי לה בנישואין ואת משכם לא הייתה מסכימה לרשום הדירה בחלקים שווים ע"ש שני הצדדים והייתה עומדת על רישום שישקף את שיעור השקעותיו של כל צד בדירה.

סעיף 8 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: "חוק יחסי ממון") מאפשר לביהמ"ש לחרוג מאיזון משאבים שוויוני בין בני זוג, מתוך גמישות והתחשבות בשיקולי צדק והוגנות. יש להורות אפוא על חלוקה בלתי שוויונית של הדירה גם לאור צבירת נכסי קריירה רבים ע"י הנתבע. לאור זאת עותרת שביהמ"ש יורה על חלוקת תמורת הדירה ביחס של 62% לתובעת ו-38% לנתבע.

לטענת הנתבע, דירת המגורים נרשמה ע"ש שני בני הזוג בחלקים שווים ושימשה אותם למגוריהם. סעיף 5(א) לחוק יחסי ממון קובע כי דירה שנרכשה במהלך חיי הנישואין של הזוג ונרשמה על שמם תחולק בין בני הזוג באופן שווה באם הנישואים הסתיימו.

אף סעיף 125(א) לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 (להלן: "חוק המקרקעין") קובע כי רישום מהווה ראיה חותכת לעניין הבעלות בנכס. רישום הזכויות ע"ש שני בני הזוג מחייב ומהותי ולפיכך אמורות הזכויות להתחלק שווה בשווה בין הצדדים.

הרישום המשותף בנכס תכליתו איזון ושוויון בין בני הזוג גם אם אחד הצדדים תרם יותר כסף לתא המשפחתי, בפועל הוא היה זה שנשא ברוב העול הכלכלי המשפחתי.

אף על פי כן, לא היה מעלה על דעתו לדרוש חלק רב יותר מהדירה. דרישת התובעת בעניין זה הינה חסרת תום לב.

נטל ההוכחה לסתירת הרישום בדירה הוא נטל כבד מאוד. התובעת לא עמדה בנטל זה ולא הצליחה לסתור את הרישום הקיים.

הנתבע מכחיש טענת התובעת כי מרבית מימון הדירה היה ע"י הוריה שכן גם הוריו עזרו ברכישת הדירה והמשיכו לסייע בהמשך. לאור כל זאת הדירה נרשמה ע"ש שני בני הזוג בחלקים שווים ובהסכמת הצדדים.

ככלל הכספים ניתנו לבני הזוג כמתנה בכדי לעזור להם לרכוש דירה. באם אכן היה קיים תנאי כפי שטוענת התובעת, היה על התובעת או הוריה להציג את התנאי במעמד קבלת המתנה, אולם הם לא עשו כן ואין אפשרות להחיל תנאי מכללא. התנאי אותו מציינת התובעת אינו אלא תקווה שהייתה שנצרה בליבה.

באם סבורים הורי התובעת כי עליהם לקבל כספים חזרה, כסף שהעניקו לזוג לשם רכישת דירת המגורים, הרי שעליהם לתבוע את הכסף בעצמם. ספק אם יוכלו לתבוע כספים אלו שכן יהיה עליהם להוכיח כי מדובר בהלוואה ולא במתנה, זאת לאור ההלכה הפסוקה הרווחת בעניין הענקת כספים בקרב בני משפחה ולפיה כספים אלו דינם כדין מתנה, אלא אם יוכח כי מדובר בהלוואה. כל נסיבות המקרה מעידות על כך כי הכספים התקבלו במתנה כסיוע לזוג הצעיר.

לאור זאת, יש לדחות תביעת התובעת לחלוקה בלתי שוויונית של הזכויות בדירה, ולחלק הזכויות בתמורת מכר הדירה באופן שווה כמו כן, להורות על השבת יתרת סכום הכסף (₪ 6,000) מחלקו של הנתבע מתמורת הדירה שמוחזק בנאמנות ע"י ב"כ הצדדים.

הגעתי לכלל מסקנה כי לדחות טענות התובעת לעניין דירת המגורים.

הדירה רשומה במרשם המקרקעין ע"ש שני הצדדים בחלקים שווים.

כידוע, כאשר בני זוג רושמים נכס בבעלות משותפת, הדבר מהווה ביטוי לרצונם לחלק את הזכויות ביניהם באופן שווה ללא קשר למידת השקעתם ברכישתה גם אם המקור לרכישה הוא חיצוני ואפילו מכספי ירושה או מתנות שקיבל אחד מהם. לא ניתן לאחר שנים לגלגל את הדברים אחורנית, לבטל את הרישום והשיתוף ולנסות להסתמך על המקורות הכספיים שהביא כל צד. גישה שונה מכך תחתור תחת כוונתם המקורית של הצדדים, תרוקן את הרישום מתוכנו, ותהפכו לאות מתה. כמו כן ירבה הדבר דיונים אין סופיים על ההשקעות המקוריות ברכישת הדירה, לאחר שחלפו שנים רבות ממועד סיומה (ע"א 66/88 דקר נ' דקר, פ"ד מג(1) 122 (1989),

סעיף 8 לפסק הדין, ע"א 655/89 מטלון נ' כץ, פ"ד מה(3) 845 (1991), סעיפים 5-6 לפסק דינו של כב' השופט גולדברג).

לאור זאת, אני דוחה טענת התובעת שיש לאזן את התמורה מהדירה באופן בלתי שיויוני למרות הרישום משום שהוריה לכאורה השקיעו יותר ברכישתה.

אשר לטענת התובעת כי המתנה הייתה מותנית בתנאי נלווה- אף טענה זו דינה להידחות.

טענה זו לא עלתה בכתב התביעה או בתצהירי התובעת ואוזכרה לראשונה בסיכומים ומטעם זה בלבד, דינה להידחות.

לגופו של עניין הכלל הוא שהתניית מתן מתנה בתנאי מחייבת התניה מפורשת, הגלויים גם למקבל המתנה, וראה לעניין זה את דברי בית המשפט בע"א 635/84 עידן נ' עדתו, פורסם בנבו: "תנאי מתלה, מפאת חשיבותו והשפעתו על קיום החוזה, מקומו הטבעי הוא בחוזה עצמו. משאין הוא מצוי בחוזה, דרוש הסבר משכנע מדוע ייחשב הוא לתנאי שכל תוקף החוזה תלוי בו" (סעיף 5 לפסק הדין).

עוד נקבע, כי אין באירוע של משבר בחיי הנישואין כדי לגלגל אחורה כל שנעשה וניתן וכדי להפוך את המתנות שהוחלפו במשך חיי הנישואין לבטלות.

כך נקבע גם בע"א 343/87 פרי נ' פרי, פ"ד(2) 154 (1990): "... מי שמבקש להצמיד חיוב למתנה אשר אותה העניק, צריך לעשות זאת בצורה ברורה, הניתנת לזיהוי. אינני רואה מקום לחייב דווקא אופן התנאה או חיוב מסויימים.....ההנחה היא שמתנה שהוקנתה, היא סופית ובלתי הדירה, והעובדה שתקוות לעתיד מתבדות, אינה, כשלעצמה, עילה לראייתה של מתנה כבטלה" (סעיף 9 לפסק דינו של כב' הנשיא (כתוארו דאז), השופט שמגר).

וכך נאמר בע"א 384/88 זיסרמן נ' זיסרמן, פ"ד מג(3) 205 (1989), בסעיף 5 לפסק הדין: "טיבן של מתנות שהן ניתנות בשעה שקיימות קירבה וחיבה בין המעניק למקבל..... הסקתו של תנאי מפסיק מכללא במתנה בין בני-זוג הייתה הופכת כמעט כל מתנה להדירה, וזאת בניגוד מוחלט לאמור בחוק המתנה, תשכ"ח-1968. הנימוק שמציעה המערערת להסקת התנאי המפסיק היה תופס באופן עקרוני כמעט בכל הסכם מתנה, וגישה זו אינה מקובלת עלי, אינה רצויה ואינה אפשרית".

(ר' גם בר"ע (מחוזי ת"א) 1166/02 ח' ב' נ' מ' ב', פורסם בנבו, 22.01.2003, פסקה ה לפסק הדין; ע"מ (מחוזי חי) 358/06 ס. י. נ' ס. א., פורסם בנבו, 25.09.2006,

סעיף 11 לפסק הדין; ע"מ (מחוזי י-ם) 473/03 ש' א' נ' צ' א', פורסם בנבו, 15.05.2004).

אמנם, קיימות נסיבות שמהן ניתן ללמוד על קיום תנאי מכללא, אולם זהו **החריג** לכלל (ע"א 343/87 פרי שלעיל, סעיף 3 לפסק דינו של כב' השופט לוין). הנטל להוכחת תנאי מכללא מוטל על הטוען לקיומו. בכדי שיכיר בית המשפט בקיום תנאי אשר לא נרשם אלא הותנה בעל פה, אין די בכך שהתובע יטען לקיום תנאי, אלא עליו להוכיח טענה זו (האמירה ותוכנה) באמצעות הבאת ראיות כמקובל במשפט האזרחי (ע"א 595/89 דוריאנו נ' עזבון המנוח רינה בדיל, פ"ד מו(4) 705 (1992), סעיף 4 לפסק הדין; ת"א (מחוזי י-ם) 425/90 דוד מלק נ' מנהל עזבון הרב יהושע, פורסם בתקדין, 5.11.92, סעיף 5(ג) לפסק הדין).

התובעת לא הוכיחה כי אומד דעת הצדדים בעת מתן המתנה ע"י הוריה היה שהכספים יוחזרו אם יתערערו היחסים. הורי התובעת לא הובאו למתן עדות ואף הנתבע לא נחקר בנושא זה. הטענה לתנאי מכללא לא הוכחה אפוא.

משקיבלו הצדדים מתנות כספיות מהורי התובעת, כמו גם מהורי הנתבע, לצורך רכישת הדירה המשותפת משלא ערכו הסכם מפורש הקובע תנאי להחזרת המתנה באם יתערערו היחסים בין בני הזוג, הרי שהמתנה הושלמה והינה בלתי הדירה.

עוד אציין, כי אף אם הייתה קיימת עילה להשבת הכספים שניתנו בגין תנאי שלא התקיים הרי שהצדדים המתאימים להגשת התביעה הם הורי התובעת. התובעת איננה יכולה לעתור לסעד זה בשמם.

דין טענה זו של התובעת להידחות אפוא.

אשר לטענת התובעת בעניין **טעות**- אף דינה להידחות.

אף טענה זו הועלתה לראשונה בסיכומי התובעת ולא בא זכרה בכתב התביעה או בתצהירי התובעת. מסיבה זו דינה להידחות. מכל מקום "טעות", כמובנה בסעיף 14 לחוק החוזים, פירושה מחשבה או אמונה של צד לחוזה אשר אינה תואמת את המציאות העובדתית, דהיינו: פער הנוצר בין המצב העובדתי או המשפטי, כפי שמדמה אותו המתקשר, לבין המצב לאשורו. הטעות מתייחסת למצב הקיים בהווה או בעבר, היינו: למצב העניינים הקיים בעת עריכת החוזה. **אמונה לגבי העתיד אינה בגדר טעות חוזית אלא בגדר תוחלת שנכזבה או תקווה שנתבדתה.** הערכה מוטעית של אירועים שיתרחשו או נסיבות שיתקיימו לאחר עריכת החוזה אינה בגדר טעות חוזית, ואינה חוסה במסגרת סעיף 14 שלעיל (ג. שליו, "דיני חוזים-

החלק הכללי, לקראת קודיפיקציה של המשפט האזרחי", דין הוצאה לאור בע"מ, תשס"ה-2005, עמ' 279-276).

ה'טעות' לה טוענת התובעת, היא שחתמה על ההסכם מתוך ציפייה ותקווה לקיום חיי נישואין ארוכים וטובים. כאמור לעיל, ציפייה ותקווה שנתבדו ונכזבו אין בה כדי להוות טעות חוזית כמשמעותה בסעיף 14 שלעיל. אני דוחה אפוא טענה זו. אשר לעתירת התובעת להחלת סעיף 8 לחוק יחסי ממון - אף דינה של עתירה זו להידחות.

היות והדירה רשומה ע"ש שני הצדדים במרשם המקרקעין חלות לגביה הוראות חוק המקרקעין ולא הוראות חוק יחסי ממון.

עם זאת, בפסיקה הוכרה האפשרות להחיל את סעיף 8 לחוק יחסי ממון גם בנסיבות בהם חוק יחסי ממון אינו חל על רכושם של בני הזוג, כגון במקרה בו על יחסי בני הזוג חלה חזקת השיתוף. גישה זו, הובעה על יד כב' השופט י' עמית בשבתו בבית המשפט המחוזי בבע"מ (מחוזי חי) 363/06 פלונית נ' פלוני, פורסם בנבו, 8.2.07: "כשלעצמי, איני רואה מניעה מלהשתמש בכלי של סעיף 8 לחוק יחסי ממון, על מנת להשיג תוצאה ראויה המתחשבת בנכסי עתיד ובשוויון ההזדמנויות לכל אחד מבני הזוג... התוצאה אליה הגענו היא התוצאה הראויה גם בהחילנו את חזקת השיתוף על בני הזוג...יש להישמר מפני החלה נוקשה אוטומטית וגורפת של חזקת השיתוף...השורה התחתונה במסקנה אליה הגעתי לעיל, אינה משתנה אפוא בשל כך שהצדדים נישאו לפני תחולתו של חוק יחסי ממון" (סעיף 11 לפסק הדין).

(ר' לעניין זה אף תמ"ש (משפחה י-ס) 11849-07-10 ט. א. נ' מ. א., פורסם בנבו, 6.4.11; תמ"ש (משפחה ת"א) 37181/97 ל' ט' נ' ע' ט', פורסם בנבו, 26.11.02, סעיף 79 לפסק הדין; תמ"ש (משפחה נצרת) 4430/00 פלונית נ' אלמוני, פורסם בנבו, 5.6.05).

אף אני איני רואה כל מניעה להקיש מההסדר שבחוק יחסי ממון בנסיבות המתאימות כפי שהדבר נעשה ביחס לרכוש אחר השייך לצדדים.

התובעת טוענת כי ניתן להגיע לתוצאה של חלוקה בלתי שוויונית של התמורה ממכירת הדירה (38% לנתבע ו- 62% לתובעת) גם באמצעות שימוש בסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון לאור צבירת נכסי קריירה ע"ש הנתבע בזמן הנישואין.

טענה זו תבחן בהמשך.

מוניטין :

לטענת התובעת, מיטב שנות נישואי הצדדים הוקדשו לפיתוח עתידו המקצועי של הנתבע בלבד, בעוד שהיא נאלצה לזנוח פיתוח הקריירה שלה.

לטענת הנתבע, עוד לפני הנישואין הוא סיים את לימודיו לתואר השני אותם מימן באמצעות מלגות שונות. כבעל תואר שני בלבד יכול היה להשתכר שכר בשיעור שהוא משתכר כיום שכן משכורתו נמוכה באופן יחסי. התובעת למדה במהלך הנישואין לימודי תואר שני בפסיכולוגיה התפתחותית עד היום לא השלימה את כתיבת הטזה מטעמי עצלנות. ארבעת טיפולי הפוריות שלה הצריכו 4 ימי אשפוז יום בלבד. תרומתו למשק הבית לא נפלה משלה.

שכרו שלו איננו עולה באופן משמעותי על השכר הממוצע במשק ולכן אין לו כל נכסי קריירה.

הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות טענות התובעת בעניין מוניטין התובע.

עצם העובדה שהנתבע למד והשיג תארים אקדמיים, אין בה כשלעצמה להביא להכרה במוניטין שלו, ויפים לעניין זה דבריו של כב' השופט רובינשטיין בבע"מ 5879/04 פלוני נ' פלונית, פ"ד נט (1) 193 (2004): "טענת המבקש מופנית כלפי המשיבה באשר לתארים שקיבלה בכלכלה ובמשפטים ולפוטנציאל שלה כבעלת יכולת להניב הכנסות, ואלה - לשיטת המבקש - מולידים מוניטין שיבוא בחשבון איזון הנכסים כשם שבאות בחשבון זה הכנסותיו של המבקש. עיינתי בפסקי-הדין בשתי הערכאות ובטענות, ולא מצאתי כי מה שפיתחה המשיבה במהלך החיים המשותפים יוצר בסיס לטענת מוניטין. המשיבה אמנם למדה, קיבלה תארים אקדמיים והחלה זה לא כבר לעבוד כעורכת-דין, אך מכאן ועד הגדרת כל אלה כמוניטין שניתן לראותו כנכס וכפוטנציאל להכנסה אף אם טרם בא למימוש בתקופת הנישואין, רחוקה הדרך...מקובלת עליו בעניין זה מסקנתן של שתי הערכאות שקדמו, וסבורני כי לא הצטברה במקרה דנן "המסה הקריטית" הנחוצה כדי להצביע על מוניטין שנוצר....לענייננו, לא הוצבע על בסיס עובדתי שלפיו גם אם תוכרע השאלה המשפטית בחיוב, קרי מוניטין אישי יוכר כנכס בר-חלוקה, ישנו במקרה דנן מוניטין הנכנס לגדר זה. די בכך כדי שלא להיעתר לבקשה" (פיסקה ב' לפסק הדין).

הטענה כי לנתבע מוניטין אישי טעונה הוכחה, אולם התובעת לא הוכיחה קיומו של מוניטין אישי של הנתבע המקנה לו שכר גבוה. עצם העובדה שהנתבע למד, כשלעצמה, אין די בה כדי להקנות מוניטין כאמור.

הצורך להיזקק לחלוקה של נכסי הקריירה מתעורר בעיקר במקרים מובהקים שבהם נוצר פער ממשי וברור בין הכנסות בני הזוג, פער שנובע מכך שאחד מבני הזוג נטל על עצמו ויתור משמעותי מבחינת ההתפתחות המקצועית והתמקד במרחב הביתי, ובכך אפשר לבן הזוג האחר להשיא את כושר השתכרותו (בע"מ 4623/04, פלוני נ' פלונית, פ"ד סב(3) 66 (2007); בע"מ 3664/07 פלוני נ' פלוני, פורסם בנבו, 10.12.2007).

כיום, לאחר שתוקן חוק יחסי ממון (תיקון מס' 4- התשס"ט-2008), במסגרתו תוקנו בין היתר סעיפים 5 ו-8 לחוק זה הדעה הרווחת בפסיקת ביהמ"ש לענייני משפחה הינה כי נכסי הקריירה (מוניטין, פוטנציאל ההשתכרות) הוחרגו מסעיף 5 לחוק יחסי וההתחשבות בהם תיעשה מתוקפו של סעיף 8 בלבד. דהיינו: כושר השתכרות ומוניטין הינם נכסים המשפיעים על אופן ביצוע האיזון ומהווים שיקול נוסף ביחס לאיזון המשאבים העשוי להצדיק סטייה מחלוקת יתר הנכסי בני האיזון מחצה על מחצה, אולם נכסי הקריירה כשלעצמם לא יאוזנו מחצה ומחצה במסגרת איזון המשאבים (ר' לעניין זה גם תמ"ש (משפחה י-ם) 1550/09 ע. נ. א. נ., פורסם בנבו, 21.12.2012; תמ"ש (משפחה י-ם) 3640/10 א. ב. נ' צ. ב., פורסם בנבו, 15.05.2012; תמ"ש (משפחה ת"א) 9926-04-10 ע.ב. נ' א.ב., פורסם בנבו, 22.11.2012; תמ"ש (משפחה חי"י) 6960/05 ש' ס' נ' ד"ר א' ס', פורסם בנבו, 04.03.2012; תמ"ש (משפחה ירי') 1933/09 א. ג. א. נ' י. ג. א., פורסם בנבו, 9.2.10; ס' נ' ד"ר א' ס' שלעיל; תמ"ש (משפחה י-ם) 44050-02-12 ח. נ' מ., פורסם בנבו, 26.07.2012; תמ"ש (משפחה כ"ס) 22190/09 ט. מ. נ' א. מ., פורסם בנבו, 09.10.2011).

חוק יחסי ממון אינו מגדיר מהן "**נסיבות מיוחדות**" המצדיקות סטייה מהכלל הקבוע בסעיף 5 לחוק, אולם הכלל בפסיקה הוא שסטייה מכלל זה תעשה רק **בנסיבות חריגות**, ויש לעשות בסעיף זה שימוש זהיר ומושכל במקרים בהם חוסר האיזון בולט באופן מיוחד, שכן לא בנקל ישלול בית המשפט את זכויותיו הקנייניות של מי מבני הזוג ויעניקן לאחר ראה: בג"ץ 4178/04 פלונית נ' ביה"ד הרבני, פורסם בנבו, 13.12.06, סעיף 11 לפסק הדין; בע"מ 4699/08 פלונית נ' פלוני, פורסם בנבו, 8.7.08, פסקה ח' לפסק הדין; בג"ץ 8928/06 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים בירושלים, פורסם בנבו, 8.10.08, סעיף 9 לפסק דינה של כב' השופטת נאור; בע"מ 7172/12 פלוני נ' פלונית, פורסם בנבו, 24.12.2012, פסקה י"ב לפסק הדין.

הנסיבות המיוחדות המתוארות בפסיקה הם משלושה סוגים עקרוניים (תמ"ש (משפחה קר') 18044-02-09 ע.י. נ' פ.י., פסק דין מיום 27.1.11, סעיף 32 לפסק הדין):

א. נסיבות הקשורות ביכולות הכלכליות של כל אחד מהצדדים לאחר גירושיהם (יכולת הכנסה, נכסי קריירה וכיו"ב), המגיעות לכדי חוסר איזון בולט באופן מיוחד מבחינה כלכלית (ור' לדוגמא בע"מ (מחוזי חיפה) 363/06 פלונית נ' פלוני, פורסם בנבו, 8.2.07, סעיפים 8, 10-11 לפסק דינו של כב' השופט עמית). עם זאת, הובהר בפסיקה כי לצורך הפעלת הסעיף במקרים מעין אלה יש צורך באי שוויון המגיע כדי עוול ברור, ולא די בהפרש של כמה אלפי שקלים בין הכנסות בני הזוג בכדי להביא לאיזון לא שוויוני של זכויותיהם הסוציאליות (ע"מ (מחוזי יר') 485/09 פלונית נ' פלוני, פסק דין מיום 13.5.10, סעיף 8 לפסק הדין).

ב. נסיבות מיוחדות הקשורות בצבירות הנכסים על שם מי מבני הזוג- מקרה בו לאחד מהצדדים נכסים "חיצוניים" רבים (מירושה או ממתנות), מקרה בו אחד הצדדים בחר להכניס את זכויותיו החיצוניות לתוך הקופה המשותפת בעוד השני מסרב לעשות כן וכיו"ב.

ג. נסיבות הקשורות בהתנהגות מי מהצדדים- מקרים בהם התנהגות הצדדים מביאה לכך שתחושת הצדק מתקוממת כנגד יישום פשטני של הוראות חוק יחסי ממון (כגון הפסדי הימורים של אחד מבני הזוג, הברחת רכוש, התנהגות אלימה וכו').

בתמ"ש (משפחה ת"א) 52231/09 מ.ב. נ' ע.ב., פורסם בנבו, 01.11.2011 נקבע כי: "ההלכה המשפטית גורסת כי הכללת כושר ההשתכרות ב"נכסי הנישואין" תיעשה בכפוף לתנאים מסוימים ובהם ניתן למנות מ"מעוף הציפור", שלושה יסודות (כאשר בד"כ הטענה היא כי בן הזוג הביתי הוא שאפשר לבן הזוג האחר לפתח את הקריירה שלו): (א) בן זוג "ביתי" מחד גיסא ובן זוג "קרייריסטי" מאידך גיסא; (ב) קיים "פער דרמטי" בכושר ההשתכרות של בני הזוג; (ג) נישואים לאורך זמן" (סעיף 28 לפסק הדין; ר' לעניין זה גם תמ"ש (משפחה ת"א) 17359-01-10 פלוני נ' אלמונית, פורסם בנבו, 05.04.2012, סעיף 13 לפסק הדין; תמ"ש (משפחה ת"א) 35944-02-11 פלונית נ' אלמוני, פורסם בנבו, 14.03.2013).

ומן הכלל אל הפרט :

הנתבע ציין כי לימודיו מומנו באמצעות מלגות, סיים את התואר השני טרם נישואיו, היה שותף פעיל בתרומתו לבית ולמשפחה במישור הרגשי, הכלכלי, בטיפול במשק הבית המשותף והן בגידול הקטינה. לטענתו, בתחילת הנישואין השתכר כ-7,000 ₪ לחודש ואילו כיום משתכר כ-9,000 ₪ לחודש (סעיף 52 לתצהיר עדותו הראשית).

בחקירתו ציין כי למד לימודי פוסט דוקטורט מסוף שנת 2009 עד מאי 2011 (עמ' 44 לפרוטוקול מול שורות 28-30), דהיינו: לטענתו כל הלימודים נעשו לאחר מועד הקרע.

התובעת העידה כי בעת הנישואין היה כבר הנתבע בעל תואר שני ועבד במכון ויצמן. במהלך הנישואין למד את לימודי הדוקטורט וכן החל בלימודי פוסט דוקטורט אולם לא סיים אותם בתקופת הנישואין. לדבריה, לימודיו מומנו באמצעות מלגה. התובעת העידה כי לימודיו של הנתבע היו כרוכים בהיעדרותו של הנתבע שעות ארוכות מן הבית ובעבודה קשה של הנתבע מהבוקר עד הערב. הנתבע היה ברוב שעות היום מחוץ לבית, נהג לחזור הביתה בשעה תשע או עשר בלילה, נעדר בשבתות בעוד היא טיפלה בקטינה בבית ועבדה במשרה חלקית, ארבע פעמים בשבוע, כ-5-6 שעות (ר' עדותה בעמ' 36 לפרוטוקול מול שורות 19-8, עמ' 39, שורות 25-30). היא ציינה כי הנתבע בילה מעט מאוד עם הקטינה והיא נעזרה רבות באמה (עמ' 39 לפרוטוקול הדיון, שורות 17-24).

עוד העידה כי כיום היא עובדת במשרה מלאה של כ-130 שעות בחודש ומשכורתה משתנה בהתאם לשעות עבודתה (שם, עמ' 41).

את התואר הראשון בייעוץ חינוכי סיימה לפני הנישואין ובמהלך הנישואין למדה לתואר שני בייעוץ חינוכי אולם לא סיימה שכן לא הגישה עבודת גמר (עמ' 36 לפרוטוקול הדיון מיום 8.7.13, שורות 1-2). היא חלתה בשפעת חזירים ואושפזה עקב כך וזוהי סיבה נוספת מדוע לא השלימה את עבודת הגמר (שם, עמ' 26, שורות 4-5).

מהעדויות הללו לא עולה מצב של חוסר איזון בולט בין הצדדים דהיינו שהנתבע איש קריירה בעוד התובעת הקדישה עצמה לבית בלבד. גם פערי השכר ביניהם אינם משמעותיים.

מכאן מסקנתי שיש לדחות הדרישה של התובעת לחלוקה בלתי מאוזנת של המשאבים בגין נכסי הקריירה של הנתבע, כמו גם עתירתה לחלוקה בלתי שוויונית של כספי תמורת דירת המגורים.

חשבון הבנק:

לטענת התובעת, בחודש מרץ 2009 בטרם החלו ההליכים המשפטיים, הודיע לה הנתבע כי חשבונם המשותף מצוי ביתרת חובה של כ- 50,000 ₪. התובעת נתנה אמון בנתבע ולא בדקה המצב לאשורו.

הצדדים הסכימו כי כל אחד מהם ילווה מהוריו סך של 25,000 ₪ אשר יוחזרו להורים כאשר יתאפשר. הורי התובעת העבירו לצדדים סך של 25,000 ₪. הנתבע הודיע לתובעת כי גם הוריו העבירו הכסף אולם במהלך טיפול זוגי שעברו השניים התברר כי הוריו נתנו סך של 5,000 ₪ בלבד, מה גם שטענתו בקשר לכך שחשבון הבנק היה מצוי ביתרת חובה נמצאה בלתי נכונה.

הנתבע משך את הכספים שנתנו הוריה ועשה בהם שימוש למימון הגנתו בהליך הנדון, בעוד שהיא הגישה תביעותיה בתחילה ללא ייצוג משפטי מכאן שמימון ההליכים שלה לא נעשה מהחשבון המשותף.

העברת הכספים ע"י הוריה ניתנו כהלוואה על סמך מצג שווא ועל תנאי שגם הוריו יעבירו להם סכום דומה כהלוואה לפיכך אפילו מדובר במתנה הרי שהיא בטלה בהתאם לסעיף 15 לחוק החוזים, ויש לחייב הנתבע להשיב לה הכספים, שכן לא ייתכן כי שהוריה יממנו עבורו את הייצוג המשפטי נגדה.

לטענת הנתבע הם ניהלו את החשבון המשותף עד לחודש אוקטובר בשנת 2009.

ההלוואה שביקשה התובעת מהוריה ניטלה על דעתה בלבד משום שהיא סיגלה לעצמה אורך חיים מתירני שחרג מרמת הכנסתה ולעיתים נאלצה ללוות כספים מהוריה בכדי לכסות על יתרת החובה. לעיתים גם הוא נאלץ ללוות כסף מהוריו אשר חשבון הבנק המשותף היה ביתרת חובה.

התובעת משכה מהחשבון המשותף סך של כ- 21,000 ₪ למימון באת כוחה הקודמת ולכן יש לדחות טענתה שהנתבע רוקן את החשבון המשותף, שכן היא זו שמשכה הכספים מהחשבון. הוא החזיר הכסף שמשך מהחשבון המשותף שנועד למימון שכ"ט של עורך דינו.

איזון המשאבים על פי סעיף 6(א) לחוק יחסי ממון מתבצע על דרך הערכת שוויים של כלל נכסי בני הזוג. משווי כלל הנכסים של כל בני זוג יש לנכות את סכום החובות

המגיעים ממנו אשר נוצרו כתוצאה מהוצאות ניהול משק הבית המשותף או העסק של אחד מבני הזוג, למעט חובות אישיים שאינם בני איזון שאינם קשורים למערכת החיים המשפחתית המשותפת.

בהתאם להוראת סעיף 4 לחוק יחסי ממון בזמן הנישואין כל אחד מבני הזוג אדון לעצמו ויכול לעשות בנכס הרשום על שמו ככל העולה על רוחו עצם הנישואין איננו פוגע באפשרות זו. אולם סעיף 7 לחוק יחסי ממון מסייג כלל זה בקובעו כי "נכס שבו זוג הוציא או התחייב להוציא מרשותו בכוונה לסכל זכותו של בן זוגו לפי סעיף 5, ונכס שנתן או התחייב לתת במתנה - למעט מתנות ותרומות הניתנות לפי הנהוג בנסיבות הענין - רשאי בית המשפט או בית הדין לראותו, לצורך איזון המשאבים, כאילו הוא עדיין של אותו בן-זוג. פעולה מסוג כזה היא למעשה הברחה ובמקרה של הברחה רשאי בית המשפט לכלול את הנכס שהוברח בכלל הנכסים המשותפים, ולראותו כאילו הוא עדיין בבעלות אותו בן זוג. על הטוען להברחה - הנטל להוכיח טענותיו.

(ר' לעניין זה תמ"ש (משפחה יר') 610/07 א. א. נ' א. י. ק., פורסם בנבו, 6.7.09, סעיף 63 לפסק הדין; תמ"ש (משפחה יר') 21382/01 ב' ד' נ' ב' ר', פורסם בנבו, 3.8.09, סעיף 37 לפסק הדין; תמ"ש (משפחה נצי') 1800/08 ס. מ. נ' ג. מ., פורסם בנבו, 20.05.2013, סעיף 71 לפסק הדין).

השאלה האם יש לראות במשיכת הכספים ע"י הנתבע משום הברחת כספים תיבחן על רקע הנסיבות, לרבות גובה הסכומים שנמשכו ומועד משיכתם.

התובעת צירפה לתמיכה בטענתה שהוריה העבירו לבני הזוג 25,000 ₪ דף מחשבון הבנק של הצדדים ממנו עולה כי ביום 22.3.09 הופקד צ'ק בסך 25,000 ₪ לחשבון המשותף (נספח ג' לתצהיר עדותה הראשית של התובעת).

לא ניתן ללמוד מכך כי אכן הורי התובעת הם שהעבירו סכום כספי זה, מכאן שהתובעת לא הוכיחה טענתה. אפילו הייתה מצרפת ראייה מתאימה ומוכיחה טענתה הרי שהוריה הם התובעים הנכונים לסעד המבוקש על ידה.

יתר על כן, בדף מהחשבון המשותף שצירפה כנספח ג' לתצהיר עדותה מופיעה משיכה של 21,000 ₪ ביום 25.10.09. התובעת העידה כי היא משכה סכום זה לצורך מימון שירותים משפטיים עבודה (שם, עמ' 36 לפרוטוקול הדיון, שורות 20-30). משמשכה התובעת סכום דומה מחשבון הצדדים למטרה זהה הרי שדינו של סעד זה של השבה להידחות.

זכויות סוציאליות:

לאור כל הדברים הללו הנני מורה על איזון כל הנכסים הכספיים והזכויות, לרבות הזכויות הסוציאליות והפנסיוניות, אשר נצברו על ידי מי מהצדדים החל ממועד נישואיהם ועד למועד הקרע. כל אחד מהצדדים יהא זכאי לחלקו בזכויותיו הסוציאליות של בן זוגו עם מועד גמילתן והבשלתן לצורך כך ימונה אקטואר.

תביעת המזונות:

מזונות אישה:

טענות התובעת:

עד לחודש אוקטובר 2009 ניהלו הצדדים חשבון בנק משותף ממנו שולמו הוצאותיהם. 25.10.09 משך הנתבע סך של 27,000 ₪ באופן חד צדדי ומאותו מועד נדרשו חתימות שני הצדדים לכל פעולה בחשבון ולכן מאותה עת החשבון המשותף לא שימש יותר את הצדדים.

התובעת מבקשת לחייב הנתבע במזונותיה מחודש אוקטובר 2009 ועד אוקטובר 2010, מועד הגירושים.

לטענתה היא נאלצה לעזוב את דירת המגורים שנמכרה בהסכמה. עזיבת הבית נעשתה בתאום מלא בין הצדדים ולאחר חלוקת המיטלטלין ביניהם.

טענת הנתבע כי היא אישה מורדת נטענה בעלמא ולא הוכחה. על אישה החיה בנפרד מבעלה ותובעת את מזונותיה להראות לביהמ"ש שלא בה נעוצה האשמה לעזיבתה את הבית ודי בהוכחה קלה ביותר כמשקל נוצה. יחסי הצדדים הידרדרו בצורה חמורה ואף הגיעו לכדי אלימות מצידו של הנתבע ולכן נאצלה לעזוב. לאור זאת היא זכאית למזונות לפי הכלל עולה עימו ואינה יורדת עימו.

בשנה הזו לגביה היא תובעת מזונותיה הכנסתה לא הספיקה לכיסוי צרכיה כיוון שגובה שכרה עמד באותה תקופה על סך 2,700 ₪ בלבד, בעוד שצרכיה עמדו אותה עת על 6,150 ₪. לפיכך היא זכאית לקבלת השלמת מזונותיה בסך 3,450 ₪ לחודש.

טענות הנתבע:

התובעת עזבה בחודש נובמבר 2009 את דירת המגורים על דעת עצמה וללא כל הכנה מוקדמת, מבחירתה בלבד. מועד עזיבת התובעת את דירת המגורים והמיקום החדש והמרוחק בו בחרה לגור לא תואמו עם הנתבע.

מכלל הדיווחים והתסקירים של הגורמים הטיפוליים עלה כי הנתבע לא התנהג באלימות כלפי התובעת. מדו"ח המסוגלות ההורית עלה כי התובעת הוכתה

בילדותה ולכן משליכה הרבה מחרדותיה שלה על הקטינה ועל התייחסות הנתבע כלפיה. הטענה כי הנתבע הינו אדם אלים ותוקפני הינה שקרית.

אין כל הוכחה ולו קלה כנוצה כי הנתבע אשם בכך שהתובעת עזבה אותו. התובעת החליטה שאינה חפצה לחיות עמו עוד ולא הייתה כל אלימות בין בני הזוג, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בדו"ח המסוגלות ההורית.

הדין המשפטי

סעיף 2(א) לחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), התשי"ט-1959 קובע: **"אדם חייב במזונות בן זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה"**.

כאמור, הדין האישי החל על הצדדים הוא הדין העברי, לפיו זכות האישה למזונות נובעת מעצם קשר הנישואין וממשיכה להתקיים כל עוד לא הותר קשר הנישואין (ר' ע"א 87/49 לוינ' נ' לוינ, פ"ד ה' 921, 935; ע"א 560/82 פלונית נ' פלוני, פ"ד לח(3) 744).

בהתאם לדין העברי יסוד זכות האישה למזונות הוא בעצם הנישואין. אם האישה מערערת את אותו יסוד ואיננה ממלאת את חובותיה הנובעות מקשר הנישואין או עוזבת את הבית היא מאבדת זכותה למזונות (אלא אם הוכחו טעמים מובנים המונעים את האפשרות להכריזה כמורדת) (ר' בן ציון שרשבסקי **"דיני משפחה"** הוצאת ראובן מס בע"מ ירושלים מהדורה שלישית, עמ' 150, 258). מאידך אם הבעל מסרב לגרש את האישה הרי שהוא חייב להמשיך לשאת במזונותיה.

הדין העברי מאפשר לאישה העובדת מחוץ לבית לשמור על "מעשה ידיה" אך אלו יקוזזו ממזונותיה (ד"נ 23/69 יוסף נ' יוסף פ"ד כד(1) 799, 880). במקרה כזה האישה לא תהיה זכאית למזונות כולם או מקצתם.

התובעת טוענת שעל הנתבע לספק לה את רמת החיים לה הורגלה, בשל הכלל "עולה עימו ואינה יורדת".

התובעת מעמידה את צרכיה נכון לחודשים אוקטובר 2009 - אוקטובר 2010 על סך 6,150 ₪ לחודש.

התובעת ציינה בכתב התביעה כי משתכרת 2,900 ₪ לחודש (סעיף 6 לכתב התביעה המתוקן).

כאמור שכרה הממוצע נטו של התובעת לחודשים **אוגוסט 2009 - אפריל 2010** הינו **כ- 2,800 ₪ לחודש**.

לא צורפו תלושי שכר לחודשים מאי- אוקטובר 2010 על אף שהתביעה מתייחסת גם לחודשים אלה, ומסיבה זו בלבד ראוי היה לדחות התביעה ככל שמתייחסת לחודשים אלה.

כמו כן, התובעת לא צירפה ראיות להוכחת צרכיה בתקופה לגביה נתבעים מזונות אישה (צורפו אסמכתאות המתייחסות לצרכי הקטינה, אולם הן אינן מתייחסות לתקופה לגביה נתבעים מזונות אישה).

התובעת לא הוכיחה רמת חיים גבוהה מעבר לרמת הכנסותיה.

אני סבורה שלאור המפורט בפסק הדין בתביעה הרכושית להשכלתה, כישוריה ויכולותיה של התובעת עולה כי היה ביכולתה לספק את צרכיה מהכנסתה.

לאור זאת, אני דוחה את תביעתה למזונות אישה.

מזונות הקטינה:

בעתהגשתהתביעה הייתה הקטינה בת 3 שנים לפיכך הנתבעחייבלספקאתכלצרכיה ההכרחיים.

צרכיו ההכרחיים של קטין כוללים את הצרכים המינימאליים, שקיומו תלוי בהם: מזון, ביגוד, הנעלה, מדור, הוצאות אחזקת הבית, חינוך בסיסי (לא כולל חוגים וכו'), בריאות ותחבורה.

הוצאות הקטין אשר הינן מעבר לצרכיו המינימאליים (כגון חוגים, חופשות, שיעורים פרטיים, ביגוד וצרכי חינוך מעבר למינימום הנדרש) נכללות במסגרת מזונות מדין צדקה, ובהם חייבים שני ההורים בהתאם ליכולתם הכלכלית, כאשר החלוקה בין ההורים היא יחסית, על פי הכנסתו הפנויה של כל אחד מהם. בחובת מזונות מדין צדקה ניתן להתחשב אף ברכוש אשר בידי כל אחד מההורים.

בהוצאותיו החריגות של הקטין (כגון הוצאות חינוכיות מיוחדות, הוצאות רפואיות מיוחדות, הוצאות ריפוי שיניים, משקפיים וכו') נושאים ההורים במשותף, כל אחד במחצית הסכום.

עוד נקבע לעניין פסיקת מזונות קטינים כי פסיקת המזונות מבוססת על איזון כולל של הכנסות המשפחה מכל המקורות, תוך התחשבות ביכולת הכללית מול הצרכים. במסגרת זאת נלקחים בחשבון צרכיו של הילד, גובה הכנסתו של אב ויכולתו הכלכלית אך גם יכולתה הכלכלית של האם (בע"מ 5750/03 **אוחנה נ' אוחנה**, פסק דין מיום 8.6.05, סעיף 5 לפסק הדין; בע"מ 2433/04 **צינובוי נ' צינובוי**, פסק דין מיום 2.10.05).

כב' השופט רובינשטיין קבע בבע"מ 3432/09 **פלוני נ' פלונית** (פורסם בנבו, 23.6.2009), כי יש להתחשב במלוא הנכסים הכלכליים של כל הורה וכן בנזילותם, דהיינו כמה אותו אפיק השקעה או נכס הם בני מימוש באופן סביר. כך גם נקבע כי יכולת האב לתשלום מזונות ילדיו הקטינים איננה נקבעת רק על פי הכנסתו בפועל מעבודתו, אלא נגזרת אף ממקורות אחרים העומדים לרשותו, כגון רכוש, חסכוניות וכו' (ראה: ע"א 130/93 פרייס נ' פרייס, פ"ד לח(2) 721, 725; ע"א 239/85 **עמיצור נ' עמיצור**, פ"ד (מ(1) 147, 151-152).

הצדדים בשלב זה מקיימים משמורת משותפת ביחס לקטינה.

שאלת השפעת המשמורת המשותפת על החבות במזונות נדונה בהרחבה זה מכבר.

בתי המשפט קבעו כי הסדר של משמורת משותפת יביא להפחתה בשיעור החיוב ובהיקפו אך לא במהותו, דהיינו: חיוב האב ייעשה בהתאם לקטגוריות המקובלות במשפט העברי, כך שעל האב תמשיך לחול החבות לשאת במלוא צרכיהם ההכרחיים של ילדיו הקטינים עד לגיל 15 ומה שמעבר לכך ההורים יחויבו מדין צדקה בהתאם ליכולותיהם הכלכליות (בע"מ 2561/08 **פלוני נ' פלונית**, פסק דין מיום 20.7.08 מול סעיף 7 לפסק הדין). לפיכך לא תישמע במקרה שכזה טענת האב כי יש לפוטרו לחלוטין מחובתו לשאת במזונות ילדיו, על אף השוויון בחלוקת הזמנים בין ההורים (ר' לעניין זה אף תמ"ש (משפחה טב') 21460-06-10 ג.ד. נ' א.ד., פורסם בנבו, 24.2.11, סעיפים 49-52 לפסק הדין).

באשר לשיעור ההפחתה- בבע"מ (מחוזי חי') 318/05 **פלוני נ' פלונית**, פורסם בנבו, 30.1.06, נפסק, שמאחר והאב נושא באופן ישיר בחלק ממזונות הקטינים בזמנים שהם נמצאים במשמורתו, הרי שמוצדק להפחית מסכומי החיוב סכום בשיעור של כ- 25% מדמי המזונות שהיו נפסקים אילו המשמורת הייתה נתונה באופן בלעדי בידי האם (סעיף 15 לפסק הדין).

בנוסף, נקבע כי ההפחתה איננה אוטומטית, אלא תלויה בנסיבות כשגובה דמי המזונות הראויים יקבע לאחר בחינת התשתית העובדתית של כל מקרה ומקרה ותוך איזון וסקלול מכלול השיקולים הרלוונטיים (מול סעיף 14 לפסק הדין).

בהתייחס לדמי המדור נקבע באותו פסק דין כי גם במקרה של משמורת משותפת הוצאות המדור, לרבות דמי מדור (שכ"ד)- לא יופחתו, היות ו"ההוצאה בגין מדור - שכר דירה וארנונה - אינו תלוי במספר הימים בהם מתגוררים הקטינים בדירת

האם. לפיכך, אין להפחית חלק זה של מזונות הקטינים מחלקו של האב, על אף שמדובר במשמורת משותפת..." (סעיף 16 לפסק הדין).

ר' לעניין זה גם בר"ע (מחוזי חי') 636/06 פלוני נ' אלמוני, פורסם בנבו, 29.8.06; תמ"ש (משפחה טב') 7545-01-10 נ' מ.נ., פורסם בנבו, 8.2.12; תמ"ש (משפחה נצ') 41947-07-10 ר.ח נ' י.ב.ע, פורסם בנבו, 17.7.11, סעיף 33 לפסק הדין; תמ"ש (משפחה חי') 14409-08-10 נ' ח.ג., פורסם בנבו, 11.2.11, סעיף 15 לפסק הדין.

כשלעצמי אני סבורה שגם עניין זה יש לבחון לפי נסיבותיה של כל משפחה שכן ברי שהוצאות המדור אינן משתנות כשהקטינים נמצאים אצל האב אך "ההוצאות המשתנות" של אחזקת המדור פוחתות לגבי האם אך עולות אצל האב (לא כך לגבי "הוצאות קבועות של אחזקת המדור).

מעיון באותם פסקי דין שצוטטו לעיל ניתן לראות כי בפועל בתי המשפט לא הפחיתו בצורה אריתמטית ואוטומטית את דמי המזונות המשולמים במקרים של משמורת משותפת והאב אף חויב כמעט במלוא סיפוק כל צרכיהם של הקטינים על אף קביעת המשמורת המשותפת. (ראה: בע"מ 2561/08 פלוני שלעיל מול סעיף 7 לפסק הדין, תמ"ש (משפחה י-ם) 27170/06 ו' א' ע' נ' ו' א', פורסם בנבו, מיום 25.1.09 מול סעיפים 126-127 לפסק הדין; תמ"ש (משפחה טב') 12107-04-10 ס.ג. נ' ע.ג.).

הכנסות הנתבע:

מעיון בתלושי השכר של הנתבע מצאתי כי הכנסתו הממוצעת נטו בחודשים ספטמבר 2008 - אוגוסט 2009 הינו כ- 8,360 ₪ (ר' תלושי השכר שצורפו לכתב ההגנה).

הכנסתו הממוצעת בחודשים ינואר 2012 - דצמבר 2012 הינו כ- 12,770 ₪ (ר' תלושי השכר שצורפו לתצהיר עדותו הראשית).

הכנסות התובעת:

התובעת צירפה תלושי שכר לחודשים אפריל 2008 - מרץ 2009. שכרה הממוצע נטו היה כ- 3,000 ₪ לחודש (נספח ב' לכתב התביעה המקורי).

בתצהיר עדות משלים מיום 13.6.10 ציינה כי שכרה ירד מ- 3,000 ₪ לחודש ל- 2,740 ₪ לחודש היות ועליה להחזיר את הקטינה מהגן מידי יום (סעיף 36 לתצהיר עדותה הראשית).

התובעת צירפה תלושי שכר לחודשים אוגוסט 2009 - אפריל 2010. שכר הנטו הממוצע (לאחר ניכויי חובה מס הכנסה, ביטוח לאומי וביטוח בריאות) הינו כ- 2,800 ₪ לחודש (צורף לתצהיר המשלים).

בנוסף צירפה מכתב מחודש אוגוסט 2010 מאת ... מי שהייתה מנהלת ... בו מועסקת התובעת (נספח י"ד לתצהיר מיום 30.12.12). במכתב נכתב שהתובעת צמצמה את שעות עבודתה בשל המרחק שלה ממקום העבודה והאפשרות להגדיל אותן עם פתיחת שנת הלימודים שלאחר מכן.

בתצהיר עדותה הראשית מיום 30.12.12 ציינה התובעת כי שכרה הינו 4,700 ₪ לחודש (סעיף 38 לתצהיר).

התובעת צירפה תלושי שכר לחודשים דצמבר 2011 - נובמבר 2012. שכר הנטו הממוצע כ- 4,950 ₪ לחודש (נספח י"ג לתצהיר מיום 30.12.12).

כאמור לעיל, כיום העידה התובעת כי היא עובדת במשרה מלאה של כ- 130 שעות לחודש.

צרכי הקטינה:

בתביעת המזונות המתוקנת עתרה התובעת לתשלום מזונות הקטינה בסך 1,250 ₪ לחודש ובנוסף לתשלום 30% מהוצאות אחזקת מדור בסך 1,054 ₪ ו-30% מעלות מדור וכן הוצאות גן ילדים בסך 1,220 ₪, מחצית מעלות צהרון, מחצית הוצאות רפואיות חריגות, מחצית חוגים, קייטנות, שיעורים פרטיים ושיעורי נהיגה.

בתצהיר עדותה הראשית ובסיכומיה עתרה לפסוק עבור הקטינה עבור מזון וביגוד- 1,250 ₪, שליש מהוצאות החזקת הבית בסך 500 ₪, שליש מהוצאות מדור בסך 1,300 ₪, השתתפות בהוצאות נסיעה- 300 ₪, מחצית תשלום עבור פסיכולוגית- 600 ₪ ומחצית הוצאות חינוך, חוג, צהרון וקייטנה בקיץ- 1,047 ₪ לחודש (סעיף 31 לתצהיר, סעיפים 45-48 לסיכומי התובעת).

התובעת ציינה כי בחודש יולי 2011 רכשה דירה בסיוע הוריה וכי המשכנתא החודשית המשולמת בגין הדירה הינה 4,000 ₪ לחודש, מתוכם היא משלמת 600 ₪ לחודש והוריה משלמים 3,322 ₪ לחודש.

התובעת צירפה להוכחת צרכי הקטינה דפי פירוט כרטיס האשראי שלה (נספח ז' לתצהירה), אישור על נטילת משכנתא עבור דירתה בסך 735,000 ₪ בחודש אוגוסט 2011 (נספח ח' לתצהירה), דף חשבון לחודש דצמבר 2011 מחשבון הוריה המעיד על תשלום משכנתא בסך 3,322 ₪ בחודש זה וכן דפי פירוט חשבון מחשבון התובעת

המעידים על תשלום משכנתא בסך של כ- 650 ₪ בממוצע לחודש (נספח ט'
לתצהירה); קבלות בגין תשלום חוג בלט, רכישת צורכי לימוד וצהרון (נספח י'
לתצהיר) וכן קבלות על תשלום לרות גילאי (נספח י"א **לתצהירה**).

לטענת הנתבע, יש לקבוע בהתאם לחוות דעת המסוגלות ההורית כי תתקיים בין הצדדים משמורת משותפת ביחס לקטינה ולהפחית משיעור המזונות 25% בהתאם לגישה הרווחת בפסיקה.

לטענתו, הוא לוקח חלק מלא בגידול הקטינה, היא נמצאת בביתו שלוש פעמים בשבוע בהן הוא מספק לה מדור וכן נושא בכל עלות צרכיה בעת שהותה עמו (ביגוד, הנעלה, מזון, ספרים, הוצאות הבית וחוגים).

לדבריו, סכום המדור לו עותרת התובעת (1,300 ₪) הינו מוגזם שכן התובעת עצמה מעידה כי היא משלמת סך של 600 ₪ לחודש בגין המשכנתא הרובצת על ביתה ואת היתר משלמים הוריה. לטענתו הוא עצמו משלם שכ"ד עבור דירה בה הוא מתגורר בסך של 3,400 ₪, סכום לא מבוטל, והקטינה מתגוררת בדירה זו שלוש פעמים בשבוע.

התובעת לא צירפה לטענתו קבלות אודות הוצאות אחזקת הבית. התובעת בחרה להעתיק את מקום מגוריה מ... ל.... אין לחייב אותו בהוצאות הנסיעה שלה שכן הוא עצמו נוסע שלוש פעמים בשבוע ל... כדי לקחת את הקטינה ולהחזירה.

לטענתו, הוא מוכן להשתתף במחצית מעלות החינוך של הקטינה כמקובל, אולם מבקש להגביל הוצאות עבור צהרון עד תום שנת הלימודים הנוכחית (כיתה ב'), כמקובל.

בפסיקה נקבע כי הסכום המינימאלי לכיסוי צרכי הקטין ההכרחיים הוא 1,150 ₪ (ע"מ מחוזי י-ם) 525/04 י.ב. נ' ל.ב., לא פורסם, פס"ד מיום 20.10.04; תמ"ש (ת"א) 103720/97 ק.ג. ואח' נ' מ.ג., לא פורסם, פס"ד מיום 2.3.03)). יש לציין שסכום זה נקבע לפני מספר שנים ובשנים האחרונות עודכן הסכום, על פי המדד, לסך של 1300-1400 ₪ לחודש (ראה לעניין זה הדין בעמ"ש (מחוזי ת"א) 1057/09 ש.ת נ' ד.ג, פורסם בנבו, (2010), מפי השופטים שנלר, ד"ר ורדי וד"ר אבניאלי, פסקה 6 וכן פסקאות 17-18 לפסק הדין, ועוד ראה לאחרונה דיונו המפורט של כב' השופט דרורי ברמ"ש (מחוזי י-ם) 17808-05-10 פלוני נ' המוסד לביטוח לאומי ירושלים, פורסם בנבו (08/08/2011). תמ"ש (משפחה י-ם) 21412-09-11 ס.ש. ואח' נ' מ.ש., 5.11.13.

בסכום הנ"ל לא נכללים הוצאות החינוך המדור ואחזקתו.

לאחר שעיינתי בטענות ביחס לשיעור צרכי הקטינה בקבלות השונות שצורפו ובתדפיסי כרטיס אשראי, לאחר שבחנתי את יכולותיהם הכלכליות של הצדדים, אני מוצאת להעמיד את המזונות הבסיסיים ההכרחיים שעל הנתבע לשאת בהם לאחר הפחתה של 25% מסכום הצרכים ההכרחיים ולהעמידם על סך של 1,125 ₪ לחודש.

לפיכך אני קובעת כי הנתבע ישלם בגין מזונות הקטינה סך של 1,125 ₪ לחודש.

החיוב במזונות הינו ממועד פסק הדין ואילך (מלבד החיוב בתשלום שכ"ד אשר ייעשה בהתאם למועדים דלעיל).

כמו כן ישלם האב **עבור מזורה של הקטינה סך של 1,100 ₪ לחודש** ובנוסף עבור הוצאות אחזקת המדור סך של 400 ₪ לחודש.

באשר ליתר ההוצאות, לרבות עבור: חוגים, חופשות, צרכי חינוך מיוחדים (כגון שיעורים פרטיים) וכן הוצאות בריאות חריגות, לרבות בגין אבחונים, טיפול פסיכולוגי/ פסיכיאטרי, תרופות וכו'- יישאו בהן שני ההורים באופן שווה.

בתקופה שממועד הגשת התביעה ועד למועד פסק הדין תעמודנה בתוקפן ההחלטות לעניין המזונות הזמניים.

לסיכום כלל האמור, לאחר ששקלתי את צרכי הקטינים ואת הכנסות כל אחד משני ההורים נקבע כדלקמן:

א. הנתבע ישלם למזונות הקטינה 1,125 ₪.

כמו כן ישלם הנתבע 1,100 ₪ למזורה של הקטינה וסך של 400 ₪ עבור הוצאות אחזקת המדור.

ב. סכום המזונות ישולם עד הגיע הקטינה לגיל 18 או עד גמר בית הספר התיכון, המאוחר מבין השניים.

ג. בהגיע הקטינה לגיל 18 ו/או בתום הלימודים התיכוניים לפי המאוחר יישא הנתבע ב- 1/3 מדמי המזונות שנקבעו וזאת עד לתום השירות הצבאי ו/או עד גיל 21, המאוחר מבין השניים.

ד. בנוסף יישא הנתבע במחצית הוצאות החינוך של הקטינה הן בתחילת השנה והן בהמלכה ובכלל זה במחצית הוצאות צהרון עד הגיע הקטינה לגיל 9.

בנוסף יישא בתשלום עבור מחצית חוג אחד, מחצית תשלום עבור מחזור אחד של קייטנה ובמחצית הוצאות עבור צרכי חינוך מיוחדים (כגון שיעורים

פרטיים) ככל שתבוא על כך המלצה של גורם רפואי/המורה המקצועי/מחנך הכתה/יועץ בית הספר.

כל התשלומים הם כנגד הצגת קבלות ובניכוי כל הטבה או הנחה שתקבל האם עבור הקטינה.

ה. בנוסף יישא הנתבע יישא במחצית הוצאות רפואיות חריגות שאינן מכוסות על ידי הביטוח הרפואי כל זאת בתיאום בין ההורים וכנגד הצגת קבלות אלא אם מדובר במקרה חירום.

ו. המזונות ישולמו החל ממועד מתן פסק הדין ואילך. ממועד הגשת התביעה ועד למועד פסק הדין תעמודנה בתוקפן ההחלטות למזונות הזמניים שניתנו.

ז. סכום המזונות ישולם עד ולא יאוחר מכל 10 בחודש. כל פיגור בתשלום יישא הפרשי ריבית והצמדה כדין, מהמועד שנקבע לתשלומו ועד למועד התשלום בפועל.

ח. סכום המזונות יעודכן אחת לשלושה חודשים בהתאם למדד המחירים לצרכן בהתאם למדד הידוע במועד פסק הדין מיום 15.12.2013 קצבת הילדים מהמל"ל בעבור הקטינים תשולם לידי האישה, ותתווסף לדמי המזונות שנפסקו לעיל.

לסיכום:

תביעת מזונותיה של התובעת- נדחית.

מזונות הקטינה ישולמו כמפורט לעיל.

אשר לתביעה הרכושית היא נדחית כולה למעט לעניין איזון הזכויות הסוציאליות.

1. לצורך איזון הזכויות הסוציאליות בין הצדדים מתמנה בזאת האקטואר מר יחזקאל אבי, מרח' חבצלת 10 ר"ג, טלפון: 050-8482861.

2. המומחה יפנה לצדדים ויקבל כל מסמך שדרוש לו לביצוע האיזון והצדדים מתחייבים להמציא לידי המומחה את כל המסמכים שידרוש.

3. שכר טרחתו של המומחה ישולם על ידי הצדדים בחלקים שווים. המומחה יחל בעריכת חוות הדעת רק לאחר קבלת שכרו מהצדדים ולאחר שהצדדים יתאמו איתו את התשלום.

4. חוות הדעת תוגש ישירות לתיק בית המשפט ולב"כ הצדדים וזאת בתוך 45 יום ממועד קבלת אחרון המסמכים.

5. ב"כ הצדדים יפנו לאלתר לאקטואר על מנת שיוכל להגיש את חוות דעתו בהקדם האפשרי.

6. המומחה יודיע לבית המשפט בתוך 7 ימים ממועד החלטה זו, האם הוא מקבל על עצמו את המינוי.

לאור דחיית התביעה הרכושית ומאחר שבאיזון משאבים עסקינן אני מוצאת לחייב התובעת בהוצאות משפט אך בסך של 15,000 ₪ כל פיגור בתשלום יישא הפרשי ריבית והצמדה כדין ממועד פסק הדין ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, י"ט טבת תשע"ד, 22 דצמבר 2013, בהעדר הצדדים.